

Sygn. akt X P 792/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 grudnia 2018 r we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko stronom pozwanym: ad 1. (...) spółka z o.o. spółka komandytowa we W., ad 2. (...) spółka z o.o. we W., ad 3. S. L. (1), ad 4. A. S. (1)

o wynagrodzenie, ustalenie

I. zasądza na rzecz powódki M. P. od strony pozwanej ad. 1 (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W. kwotę 4.841,67 euro (cztery tysiące osiemset czterdzieści jeden euro 67/100) tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonych od następujących kwot:

- 819,43 euro od dnia 11.04.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.349,90 euro od dnia 11.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 722,10 euro od dnia 11.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 760,08 euro od dnia 11.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.190,16 euro od dnia 11.10.2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza na rzecz powódki M. P. solidarnie od strony pozwanej ad. 1 (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W. i strony pozwanej ad. 2 (...) sp. z o.o. we W. kwotę 6.316,34 euro (sześć tysięcy trzysta szesnaście euro 34/100) tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonych od następujących kwot:

- 667,02 euro od dnia 11.11.2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.901,88 euro od dnia 11.05.2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.567,19 euro od dnia 11.06.2016 r. do dnia zapłaty,
- 450,50 euro od dnia 11.08.2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.729,75 euro od dnia 11.09.2014 r. do dnia zapłaty,

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie w stosunku do strony pozwanej ad. 1. (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W.;

- IV. oddala powództwa w pozostałym zakresie w stosunku do strony pozwanej ad. 2 (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.;
- V. oddala powództwa w całości w stosunku do pozwanego ad. 3 S., P. L.;
- VI. oddala powództwa w całości w stosunku do pozwanego ad. 4 A., L. S.;
- VII. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;
- VIII. zasądza od strony pozwanej ad. 1 (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W. na rzecz powódki M. P. kwotę 337,15 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych i piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- XI. koszty postępowania pomiędzy powódką M. P. i stroną pozwaną ad 3 (...) sp. z o.o. z siedzibę we W. wzajemnie znosi;
- X. zasądza od powódki M. P. na rzecz pozwanego ad. 3 S., P. L. kwotę 1.350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- XI. zasądza od powódki M. P. na rzecz pozwanego ad. 4 A., L. S. kwotę 1.350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- XII. nakazuje stronie pozwanej ad. 1 (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 5.906,41 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;
- XIII. orzeka, że pozostałe koszty sądowe ponosi Skarb Państwa;
- XIV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor wymagalności do kwoty 1.150,00 euro.

UZASADNIENIE

Powódka M. P. pozwem z 11 września 2015 r. (data stempla pocztowego), uzupełnionym pismem z 9 października 2015 r., skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibę we W., wniosła odwołanie od rozwiązania umowy o pracę tymczasową za wypowiedzeniem i domagała się zasądzenia od strony pozwanej 2.857,74 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz o ustalenie na mocy art. 189 k.p.c. czy w okresie od 23 lipca 2015 r. do 29 sierpnia 2015 r. była oddelegowana do pracy w E. jako pracownik najemny na podstawie umowy o pracę z 22.07.2015 r., czy też była w podróży służbowej oraz wzajemne zniesienie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądania, powódka podniosła, że termin wypowiedzenia powinien liczyć się od 4 września 2015 r., tj. od dnia doręczenia jej wypowiedzenia pocztą. W tym czasie, od 31 sierpnia 2015 r. do 14 września 2015 r., przebywała jednak na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby oka.

Powódka wskazała, że 24 sierpnia 2015 r. w czasie świadczenia pracy – opieki nad starszą osobą w E. (Niemcy) doznała upośledzenia pola widzenia prawego oka po pęknięciu naczynia w oku i wylewie krwi do oka. O chorobie zawiadomiła sms-em stroną pozwaną, jeszcze tego samego dnia. Nie posiadała żadnych środków na leczenie w Niemczech, w związku z czym 29 sierpnia 2015 r. wróciła do Polski, gdzie 31 sierpnia 2015 r. udała się do lekarza rodzinnego. W między czasie 25 sierpnia 2015 r. strona pozwana próbowała poprzez sms wymusić na niej złożenia przez nią wypowiedzenia umowy o pracę. W dniu 26 września 2015 r. wysłała stronie pozwanej pismo z udzieleniem 2 dni urlopu, na co uzyskał w dniu 31 sierpnia 2015 r. odpowiedź, że nie przysługuje jej.

Powódka podniosła, że 22 lipca 2015 r. zawarła ze stroną pozwaną umowę o pracę tymczasową na czas określony i świadczyła pracę na rzecz pracodawcy użytkownika agencji (...) z siedzibą w Niemczech. Na mocy porozumienia z 22 lipca 2015 r. strony zmieniły miejsce świadczenia pracy z Polski na E. w Niemczech.

Zgodnie z umową była delegowana do pracy w E. jako pracownik najemny zgodnie z przepisami unijnymi od 22 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r. Nie była natomiast w podróży służbowej (k. 3-19, 24-v. 29).

Pismem z dnia 3 lutego 2016 r. (data stempla pocztowego), tj. przed pierwszą rozprawą, powódka cofnęła żądanie o ustalenie, a kolejnych pismach procesowych jedynie wносиła o ustalenie w treści uzasadnienia wyroku faktu, że nie była ona w podróży służbowej lecz pracownikiem delegowanym.

Odpowiadając na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zarzuciła, że powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę tymczasową z 22 lipca 2015 r. w celu świadczenia pracy tymczasowej na rzecz użytkownika (...). Strony ustaliły, że umowa zostaje zawarta na czas określony do 30 września 2015 r., a jako rodzaj umówionej pracy wskazano stanowisko opiekuna klienta. Jako miejsce pracy podano W., a wymiar czasu pracy określono na pełen etat. Strony ustaliły, że wynagrodzenie będzie składać się z dwóch składników: stawka płacy zasadniczej miesięcznie 1.910,00 zł, ekwiwalent urlopowy 190,00 zł przy założeniu, że pracownik nie korzystał z urlopu w danym miesiącu oraz diety za okres podróży służbowej do E. w Niemczech. Ponadto w umowie znajduje się zapis o możliwości jej za rozwiązania tygodniowym okresem wypowiedzenia.

24 sierpnia 2015 r. powódka poinformowała sms-em, że ma problemy z okiem i rezerwację na busa do Polski na 29 sierpnia 2015 r. Lekarz niemiecki nie stwierdził niezdolności powódki do pracy, jednak ona nie zmieniła decyzji o powrocie. Zwrócono się wówczas do niej o przesłanie wypowiedzenia umowy o pracę. Już 24 sierpnia 2015 r. rozpoczęto poszukiwania osoby na jej zastępstwo. Nie znalazły one jednak oczekiwanych efektów. Wobec czego pracodawcą użytkownik zorganizował zastępstwo świadczone przez osobę z innej agencji. Z uwagi na nie przesłanie wypowiedzenia przez powódkę, strona pozwana 28 sierpnia 2015 r. przesłała jej stosowne wypowiedzenie umowy za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz listem poleconym. Jako datę rozwiązania stosunku pracy wskazano 5 września 2015 r. Powódka odebrała wypowiedzenie przesłane pocztą 4 września 2015 r. Wobec powyższego z ostrożności uznano, że tygodniowy termin wypowiedzenia minął 12 września 2015 r. Natomiast 2 września 2015 r. strona pozwana otrzymała zwolnienie lekarskie powódki.

Strona pozwana zarzuciła również, że powódka nie ma interesu prawnego w ustaleniu czy była pracownikiem oddelegowanym, czy też w podróży służbowej. Strona pozwana wskazała przede wszystkim, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu przed 30 września 2015 r. Przy realizacji umowy nie uległ zmianie adres stałego miejsc zamieszkania powódki, którym pozostawało terytorium Polski. Po zakończeniu pracy na rzecz pracodawcy użytkownika powódka pozostawała w stosunku pracy z agencją pracy tymczasowej, oczekując na kolejne polecenie służbowe. Powódka była więc w podróży służbowej, a nie pracownikiem oddelegowanym (k. 61-65).

Pismem procesowym z 3 lutego 2016 r. powódka oświadczyła, że cofa żądanie pozwu w zakresie art. 189 k.p.c., tj. czy w okresie od 23 lipca 2015 r. do 29 sierpnia 2015 r. była oddelegowana do pracy w E. jako pracownik najemny na podstawie umowy o pracę z 22.07.2015 r., czy też była w podróży służbowej. Jednocześnie wniosła o zwolnienie jej z kosztów sądowych oraz zastępstwa procesowego strony pozwanej (k. 112).

Pismem procesowym z 2 maja 2016 r. (data stempla pocztowego), powódka rozszerzyła powództwo o dodatkowe żądania pieniężne:

1. kwotę 1.239,90 zł netto (297,66 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 24.07.2015 r. do 31.07.2015 r.;

2. kwotę 5.650,24 zł netto (1.334,65 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 01.08.2015 r. do 28.08.2015 r.

Uzasadniając rozszerzenie powództwa, powódka podniosła, że od 24-31 lipca 2015 r. przepracowała przy świadczeniu opieki nad seniorem w systemie 24 godz./dobę tylko z przerwą 2 godz. dziennie po obiedzie – 26 nadgodzin. Natomiast od 1-28 sierpnia 2015 r. – 100 godz. nadliczbowych. Zatem łącznie przepracowała 126 nadgodzin, za które nie uzyskała wynagrodzenia (k. 218).

Pismem procesowym z 16 maja 2016 r. (data stempla pocztowego), powódka ponownie rozszerzyła powództwo o dodatkowe żądania pieniężne:

1. kwotę 5.709,73 zł netto (1.403,40 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1-30 kwietnia 2015 r.;

2. kwotę 4.501,64 zł netto (1.150,00 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1-19 maja 2015 r. (k.248).

Odpowiadając na rozszerzenie powództwa, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana zarzuciła, że na mocy zawartej umowy powódka zobowiązała się do opieki nad starszą osobą. Z tego tytułu miała otrzymywać wynagrodzenie miesięczne, natomiast za okres podróży służbowej do E. miała otrzymywać diety. Jednocześnie zostało ustalone, że czynności opieki będzie wykonywała w zadaniowym systemie czasu pracy. Strona pozwana wskazała, że powódka do pracy w Niemczech była wysyłana w podróż służbową i nie było to oddelegowanie. W Niemczech powódka miała zapewniony u osoby, która się opiekowała codzienne bezpłatne wyżywienie oraz pokrycie innych kosztów. Natomiast cechą zadaniowego systemu czasu pracy jest to, że pracownik samodzielnie ustala czas pracy, aby móc wykonać powierzone mu obowiązki w normalnym czasie pracy. Przy opiece nad osobą starszą trudno jest ustalić sztywne ramy wykonywania konkretnych czynności. W czasie wykonywania umowy powódka ani razu nie zgłaszała, że nie jest w stanie wykonać powierzonych jej obowiązków w normalnym czasie pracy. Natomiast strona pozwana nie zlecała jej pracy w godz. nadliczbowych (k. 293-295, 317-318).

Na rozprawie 3 października 2016 r. strony zawarły ugodę, zgodnie z którą:

I. Strona pozwana zobowiązała się wypłacić powódce kwotę 2.984,23 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z dnia 22 lipca 2015 r. z naruszeniem przepisów Kodeksu Pracy dot. rozwiązania umowy o pracę, co zostało uczynione przelewem na konto powódki w dniu 23 maja 2016 r.;

II. Powódka oświadczyła, że ugodą ta w całości wyczerpuje jej roszczenia związane z żądaniem w/w odszkodowania;

III. Koszty postępowania związane z żądaniem odszkodowania strony wzajemnie zniosły (k. 401).

Postanowieniem z 3 października 2016 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o odszkodowanie (k. 402).

Pismem procesowym z 16 listopada 2016 r. (data stempla pocztowego), powódka po raz kolejny rozszerzyła powództwo o dodatkowe żądania pieniężne:

1. kwotę 3.623,72 zł netto (869,52 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 14-31 marca 2014 r.;

2. kwotę 5.669,56 zł netto (1.349,90 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 1-30 kwietnia 2014 r.;

3. kwotę 3.109,96 zł netto (754,57 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 1-13 maja 2014 r.;

4. kwotę 4.514,46 zł netto (1.077,25 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 15-31 sierpnia 2014 r.;

5. kwotę 4.981,53 zł netto (1.190,16 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 1-30 września 2014 r.;

6. kwotę 2.382,10 zł netto (563,76 euro) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za okres od 1-14 października 2014 r. (k. 445-452).

Odpowiadając na pismo powódki z 15 listopada 2016 r. rozszerzające powództwo, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości (k. 539-540).

Pismem z 28 października 2017 r. (data stempla pocztowego), uzupełnionym pismem z 8 grudnia 2017 r., powódka „sprecyzowała” oznaczenie strony pozwanej jako:

1. (...) sp. z o.o. sp. komandytowa i wspólnicy z siedzibą we W.,

2. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

3. S., P. L.,

4. A., L. S.,

Ponadto, sprecyzowała dotychczasowe roszczenia pozwu w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od strony pozwanej:

I. wariant pierwszy:

1. kwotę 3.758,79 zł netto (901,93 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za m-c III 2014 r.;

2. kwotę 5.934,69 zł netto (1.412,92 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IV 2014 r.;

3. kwotę 3.120,43 zł netto (757,11 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c V 2014 r.;

4. kwotę 3.196,91 zł netto (762,84 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c VIII 2014 r.;

5. kwotę 5.150,26 zł netto (1.230,47 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IX 2014 r.;

6. kwotę 2.055,52 zł netto (486,48 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c X 2014 r.;

7. kwotę 5.785,81 zł netto (1.422,10 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c IV 2015 r.;

8. kwotę 5.047,14 zł netto (1.210,20 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c V 2015 r.;

9. kwotę 1.379,82 zł netto (331,25 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VII 2015 r.;

10. kwotę 5.897,31 zł netto (1.393,01 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VIII 2015 r.;

Razem 41.326,68 zł netto.

II. Wariant drugi:

1. kwotę 5.166,66 zł brutto (1.239,75 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c III 2014 r.;

2. kwotę 8.157,53 zł brutto (1.942,13 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IV 2014 r.;

3. kwotę 4.084,94 zł brutto (991,13 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c V 2014 r.;

4. kwotę 4.185,06 zł brutto (998,63 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c VIII 2014 r.;

5. kwotę 7.416,38 zł brutto (1.177,88 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IX 2014 r.;

6. kwotę 3.094,53 zł brutto (732,38 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c X 2014 r.;

7. kwotę 7.945,17 zł brutto (1.952,85 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c IV 2015 r.;

8. kwotę 6.600,78 zł brutto (1.582,73 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c V 2015 r.;

9. kwotę 2.075,25 zł brutto (498,20 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VII 2015 r.;

10. kwotę 8.098,26 zł brutto (1.912,90 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VIII 2015 r.

Razem 56.824,56 zł brutto.

III. wariant trzeci:

1. kwotę 3.414,97 zł netto (819,43 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c III 2014 r.;

2. kwotę 7.027,56 zł netto (1.673,11 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IV 2014 r.;

3. kwotę 2.976,14 zł netto (722,10 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c V 2014 r.;

4. kwotę 3.185,34 zł netto (760,08 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c VIII 2014 r.;
5. kwotę 5.644,66 zł netto (1.348,59 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IX 2014 r.;
6. kwotę 2.919,36 zł netto (667,02 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c X 2014 r.;
7. kwotę 6.235,75 zł netto (1.532,69 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c IV 2015 r.;
8. kwotę 5.267,22 zł netto (1.262,97 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c V 2015 r.;
9. kwotę 1.512,28 zł netto (363,05 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VII 2015 r.;
10. kwotę 5.901,41 zł netto (1.393,98 euro netto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VIII 2015 r.;

Razem 43.989,69 zł netto.

IV. Wariant czwarty:

1. kwotę 4.486,86 zł brutto (1.076,63 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c III 2014 r.;
2. kwotę 9.233,31 zł brutto (2.198,25 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IV 2014 r.;
3. kwotę 3.910,27 zł brutto (948,75 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c V 2014 r.;
4. kwotę 4.185,10 zł brutto (998,64 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c VIII 2014 r.;
5. kwotę 7.416,38 zł brutto (1.177,88 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe plus dodatki za m-c IX 2014 r.;
6. kwotę 3.702,97 zł brutto (876,38 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c X 2014 r.;
7. kwotę 8.557,07 zł brutto (2.103,25 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c IV 2015 r.;
8. kwotę 7.228,02 zł brutto (1.733,13 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c V 2015 r.;
9. kwotę 2.075,25 zł brutto (498,20 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VII 2015 r.;
10. kwotę 8.098,26 zł brutto (1.912,90 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VIII 2015 r.

Razem 58.893,49 zł brutto.

Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie od stron pozwanych zwrotu kosztów procesu w postaci biletów za dojazdy na rozprawy, usług kserograficznych (128,61 zł) oraz znaczków pocztowych (82,10 zł). Jednocześnie powódka wniosła o nie obciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego stron pozwanych (k. 856-866, 921-922).

Postanowieniem tut. Sądu z 13 grudnia 2017 r. do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej zostali wezwani: pozwany ad. 2 - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.; pozwany ad. 3 - S. L. (2); pozwany ad. 4 - A. S. (1) (k. 927).

Pismem z 14 grudnia 2017 r. strona pozwana ad. 1 podniosła zarzut przedawnienia ponad wszystkie roszczenia zgłoszone po okresie 3 lat od dnia ich wymagalności (k. 929-930).

Pismem z 29 stycznia 2018 r. pozwani ad 2, ad. 3 i ad. 4 wniosli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenia od powódki na rzecz każdego z pozwanych, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, pozwani zarzucili, że powódka nie pracowała w godzinach nadliczbowych. Miała ze stroną pozwaną ad. 1 ustalony zadaniowy czas pracy i wszystkie obowiązki mogły być i w rzeczywistości były wykonywane w czasie pracy nie wymagającym nadgodzin. Ponieważ przy opiece na osobą starszą trudno jest ustalić sztywne godziny wykonywania określonych czynności, powódka miała ustalony zadaniowy czas pracy.

Ponadto, strony pozwane podniosły zarzut przedawnienia wszystkich roszczeń zgłoszonych przez powódkę, po upływie 3 lat od dnia ich wymagalności.

Niezależnie od powyższego, pozwani ad. 3 i ad. 4, jako komandytariusze strony pozwanej ad. 1 wskazując, że mogą odpowiadać za zobowiązania spółki tylko do wysokości sumy komandytowej. Poza tym komandytariusz jest wolny od odpowiedzialności w granicach wkładu wniesionego do spółki, a (dopiero) w przypadku zwrotu wkładu w całości albo w części, odpowiedzialność zostaje przywrócona w wysokości równej wartości dokonanego zwrotu. Tym czasem z odpisu KRS wynika, że zarówno wysokości sumy komandytowej jak i wartość umówionego i wniesionego wkładu pieniężnego przez obu komandytariuszy wynosi 2.450,00 zł. Wynika z tego, że niesione wkłady nie zostały zwrócone. Przyjmując nawet, że wkłady zostały im zwrócone to powódka mogłaby żądać do nich zasądzenia jedynie 2.450,00 zł, a nie całości dochodzonej od strony pozwanej roszczeń (k. 941-944).

Pismem z 19 lutego 2018 r. powódka z ostrożności procesowej oświadczyła, że cofa pozew w stosunku do pozwanych S. L. (1) i A. S. (1) i wnosi o umorzenie postępowania, ale tylko po ustaleniu i zweryfikowaniu przez Sąd, że są oni zwolnieni od odpowiedzialności w całości (k. 964-v. 964).

Pismem z 10 marca 2018 r. powódka wniosła o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu w postaci znaczków pocztowych na łączną kwotę 100,50 zł (k. 987).

Pismem z 13 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego), powódka wniosła o zasądzenie od stron pozwanych za 2015 r. alternatywnie:

1. kwotę 7.737,80 zł brutto (1.901,88 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c IV 2015 r.;
2. kwotę 6.535,97 zł brutto (1.567,19 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c V 2015 r.;
3. kwotę 1.876,56 zł brutto (450,50 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VII 2015 r.;
4. kwotę 1.729,75 zł brutto (7.322,90 euro brutto) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami za m-c VIII 2015 r.

Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu w łącznej kwocie 153,62 zł tytułem usług kserograficznych oraz 106,20 zł tytułem znaczków pocztowych (k. 1013-1019).

Pismem z 13 sierpnia 2018 r. (data stempla pocztowego), powódka ponownie „sprecyzowała” oznaczenie strony pozwanej jako:

1. (...) sp. z o.o. sp. komandytowa i wspólnicy z siedzibą we W.,
2. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.
3. S., P. L. – komandytariusz strony pozwanej ad. 1,
4. A., L. S. – komandytariusz strony pozwanej ad. 1,
5. S., P. L. – wspólnik strony pozwanej ad. 2,
6. A., L. S. – wspólnik strony pozwanej ad. 2.

W stosunku do pozwanych ad. 3 i ad. 4 wniosła o zasądzenie solidarnie i proporcjonalnie dochodzonych kwot do wysokości sumy komandytowej, tj. do 2.450,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi wskazanymi w piśmie z 27 października 2017 r. oraz z 12 kwietnia 2018 r., zaś w przypadku gdy pozwani byłiby z mocy prawa zwolnieni od odpowiedzialności, wniosła o umorzenie roszczenia.

W stosunku do pozostałych pozwanych wniosła o zasądzenie solidarnie roszczeń wariantowych wymienionych przez nią w piśmie z 27 października 2017 r. oraz z 12 kwietnia 2018 r. Ponadto, wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w szczególności:

- 337,15 zł tytułem dojazdów na rozprawy,
- 240,00 zł tytułem wywołania zdjęć z telefonu,
- 164,42 zł tytułem usług ksero,
- 113,50 zł tytułem zakupu znaczków pocztowych (k. 1048-1053).

Pismem z 28 sierpnia 2018 r. (data stempla pocztowego), powódka ostatecznie „sprecyzowała” oznaczenie strony pozwanej jako:

1. (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą we W.,
2. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. – komplementariusza strony pozwanej ad. 1.
3. S., P. L. – komandytariusz strony pozwanej ad. 1.
4. A., L. S. – komandytariusz strony pozwanej ad. 1 (k. 1057-v. (...)).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Powódka, M. P., zawarła ze stroną pozwaną ad. 1 (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą we W., następujące umowy nazwane umowami o pracę tymczasową:

- w dniu 12 marca 2014 r., na okres od 12 marca 2014 r. do 14 maja 2014 r.,
- w dniu 12 sierpnia 2014 r., na okres od 12 sierpnia 2014 r. do 15 października 2014 r.,

- w dniu 27 marca 2015 r., na okres od 27 marca 2015 r. do 20 maja 2015 r.,

- w dniu 22 lipca 2015 r., na okres od 22 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r.

W ramach wszystkich czterech umów, miała świadczyć pracę na rzecz pracodawcy użytkownika (...) z siedzibą w Niemczech. Zgodnie z umowami, powódka miała pracować na stanowisku opiekuna klienta, w pełnym wymiarze czasu pracy, w zadaniowym systemie czasu pracy. Jako miejsce pracy został wskazany W., początkowo ul. (...), a później ul. J. E. P.. Powódka miała otrzymywać miesięczne wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.910,00 zł brutto oraz ekwiwalent urlopowy miesięczny - 190,00 zł, przy założeniu, że nie korzystała z urlopu w danym miesiącu. Do wynagrodzenia doliczane miały być diety za okres podróży służbowej do E. w Niemczech. Wynagrodzenie miało być płatne do 10-go dnia następnego miesiąca kalendarzowego na konto bankowe.

Trzy pierwsze umowy uległy rozwiązaniu z upływem czasu, na który zostały zawarte. Ostatnia z umów została wypowiedziana przez stronę pozwaną ad. 1 z dniem 12 września 2015 r.

W dniu 12 marca 2014 r. strona pozwana ad. 1 potwierdzając zawarcie z powódką umowy na czas określony od 12 marca 2014 r. do 14 maja 2014 r. oświadczyła, że wynagrodzenie powódki będzie wynosić netto 1.100,00 euro i będzie płatne w polskich złotych do 10-tego każdego miesiąca według średniego kursu NBP w dniu wyliczania wynagrodzenia. Na wynagrodzenie składało się: 500,00 euro netto wypłacane na podstawie umowy o pracę; 600,00 euro netto wypłacane na podstawie należnych diet. Dodatkowo powódka miała otrzymać 25 euro netto za niedzielę i poniedziałek – tytułem dodatku świątecznego oraz 100,00 euro netto – tytułem dodatku do kosztów podróży.

12 sierpnia 2014 r. strona pozwana ad. 1 potwierdzając zawarcie z powódką umowy na czas określony od 12 sierpnia 2014 r. do 15 października 2014 r. oświadczyła, że wynagrodzenie powódki będzie wynosić netto 1.100,00 euro i będzie płatne w polskich złotych do 10-tego każdego miesiąca według średniego kursu NBP w dniu wyliczania wynagrodzenia. Na wynagrodzenie składa się: 500,00 euro netto wypłacane na podstawie umowy o pracę; 600,00 euro netto wypłacane na podstawie należnych diet.

27 marca 2015 r. strona pozwana ad. 1 potwierdzając zawarcie z powódką umowy na czas określony od 27 marca 2015 r. do 20 maja 2015 r. oświadczyła, że wynagrodzenie powódki będzie wynosić netto 1.150,00 euro i będzie płatne w polskich złotych do 10-tego każdego miesiąca według średniego kursu NBP w dniu wyliczania wynagrodzenia. Na wynagrodzenie składa się: 500,00 euro netto wypłacane na podstawie umowy o pracę; 650,00 euro netto wypłacane na podstawie należnych diet.

22 lipca 2015 r. strona pozwana ad. 1 potwierdzając zawarcie z powódką umowy na czas określony od 22 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r. oświadczyła, że wynagrodzenie powódki będzie wynosić netto 1.150,00 euro i będzie płatne w polskich złotych do 10-tego każdego miesiąca według średniego kursu NBP w dniu wyliczania wynagrodzenia. Na wynagrodzenie składało się: 500,00 euro netto wypłacane na podstawie umowy o pracę; 650,00 euro netto wypłacane na podstawie należnych diet.

Dowody:

- Okoliczności bezsporne.

W dniu 1 grudnia 2012 r. strona pozwana ad. 1 zawarła z K. B., zamieszkałym w Niemczech w E., umowę o świadczenie usług, w ramach której miała świadczyć na jego rzecz usługi polegające na stałej i kompleksowej opiece, obejmującej w szczególności następujące czynności:

a. opieka realizowana w mieszkaniu K. B. stosownie do potrzeb jego stanu zdrowia zgodnie z wymaganymi zaleceniami i kwalifikacjami strony pozwanej.

- b. Pomoc i wspieranie K. B. przy czynnościach pielęgnacyjnych (np. przygotowywanie kąpieli, troska o bezpieczeństwo w trakcie kąpieli, pomoc w bezpiecznym korzystaniu z urządzeń sanitarnych).
- c. Pomoc w wykonywaniu codziennych czynności
- d. Przygotowywanie posiłków dla K. B. oraz pomoc przy ich spożywaniu.
- e. Pomoc przy opuszczaniu mieszkania (spacery, wizyty u lekarza, załatwianie spraw urzędowych itd.).
- f. Załatwianie zakupów związanych z opieką i żywieniem K. B..
- g. Pomoc przy wstawaniu, ubieraniu i rozbieraniu się K. B..
- h. Towarzystwo K. B. w imprezach i wydarzeniach kulturalnych (wyjściach do kina, na koncerty, na festyny).
- i. Oraz wszelkie inne usługi, które według uznania, kwalifikacji oraz doświadczenia strony pozwanej są niezbędne dla zapewnienia należytej opieki nad K. B..

Strony umowy ustaliły, że z uwagi na obowiązujące przepisy prawne, pracownik zatrudniony u strony pozwanej ad. 1 nie będzie pracował na rzecz K. B. przez okres dłuższy niż dwanaście następujących po sobie miesięcy (§ 2 ust. 1 umowy).

Wynagrodzenie z tytułu świadczonych usług, miało być płatne przez K. B. w oparciu o faktury wystawiane wyłącznie przez firmę (...), która będzie je wystawiać działając w imieniu własnym. Faktury wystawiane będą z tytułu zrealizowanych przez usługodawcę usług (§ 5 ust. 2 i 3 umowy).

Zgodnie z załącznikiem do ogólnych warunków, czas pracy wynosił 40 godz. W godz. od 22:00-6:00 pracownik miał być gotowy pracować na wezwanie. Czuwanie w nocy przy K. B. nie stanowiło przedmiotu umowy. Opiekun powinien mieć przynajmniej 2 godz. czasu wolnego do własnej dyspozycji.

Dowody:

- Wyjaśnienia przesłuchanego w char. strony pozwanej S. L. (1) złożone na rozprawie 22.11.2016 r.,
- Uwierzytelniona kserokopia umowy o świadczenie usług wraz z tłumaczeniem – karta 306-312,
- Uwierzytelniona kserokopia ogólnych warunków wraz z tłumaczeniem – karta 421-425.

Pracę u strony pozwanej ad. 1 powódka znalazła w Internecie, gdzie zostało zamieszczone ogłoszenie dotyczące opiekunek dla osób starszych przy opiece 24 godzinnej w Niemczech. W ramach zawieranych umów ze stroną pozwaną ad. 1, powódka nie świadczyła nigdy pracy we W.. Miała opiekować się w E. w Niemczech K. B..

Powódka nie miała w ogóle kontaktu z firmą (...), która w umowie o pracę tymczasową była wskazana jako pracodawca użytkownik. Kiedy była w Niemczech, nikt ze strony tej firmy, nie kontaktował się z nią. Natomiast od strony pozwanej ad. 1 uzyskiwała informacje, że miała wykonywać polecenia wyłącznie podopiecznego K. B.. Będąc w N. powódka utrzymywała kontakt z K. C., zatrudnioną u strony pozwanej ad.1.

K. B., ustalił powódce stały czas pracy. Codziennie powódka miała przygotować 5 posiłków: o 7:30 – śniadanie, o 9:30 – drugie śniadanie, o 12:00 – obiad, o 14:30 – podwieczorek, o 18:00 kolację. Pomiędzy posiłkami powódka robiła dwa razy w tygodniu zakupy, a ponadto sprzątała, prała, prasowała, ścierała łóżko, podawała lekarstwa podopiecznemu, pomagała mu przy higienie osobistej. Zajmowała się również ogrodem, który miał powierzchnię około 700m² (podlewała rośliny, grabiła, kosiła trawę itp.). W ciągu dnia miała do własnej dyspozycji 2 godziny – od 12:30 do 14:30. Spała w domu podopiecznego w osobnym pokoju wyposażonym w alarm, na wypadek, gdyby poczuł się źle i trzeba byłoby mu pomóc. Powódka wypełniała codzienne kartę pracy, w której wskazywała czas swojej pracy. Karty były

przekazywane K. C. po zakończeniu danego zlecenia. K. C. nie weryfikowała kart, czy zapisy w nich zawarte są zgodne z rzeczywistością. W korespondencji e-mail powódka informowała K. C., że pracuje w godz. ponadwymiarowych, także w soboty, niedziele i święta. Powódka nie miała udzielanego czasu wolnego w zamian za pracę w nadgodzinach, w niedziele, święta, czy soboty. Powódka miała zagwarantowane bezpłatny nocleg w domu podopiecznego, bezpłatne całodienne wyżywienie oraz zwrot kosztów dojazdu.

Wysyłając powódkę do E. w Niemczech, strona pozwana ad. 1 wystawiała jej polecenie wyjazdu służbowego.

Dowody:

- Zeznania świadka K. C. złożone na rozprawie 03.10.2016 r.,
- Zeznania świadka L. G. złożone na rozprawie 03.10.2016 r.,
- Zeznania świadka M. Z. złożone na rozprawie 03.10.2016 r.,
- Zeznania świadka M. S. złożone na rozprawie 19.12.2016 r.,
- Wyjaśnienia powódki M. P. złożone na rozprawie 08.02.2016 r., 22.11.2016 r.,
- Wyjaśnienia przesłuchanego w char. strony pozwanej S. L. (1) złożone na rozprawie 22.11.2016 r.,
- Wydruk ofert strony pozwanej – karta 120-122, 154-157,
- Kserokopia zakresu obowiązków powódki – 257,
- Wydruk korespondencji e-mail – karta 149-150, 279-281, 283-288, 492-494,
- Korespondencja sms – karta 594-592, 594-603,
- Uwierzytelnione kserokopie poleceń wyjazdu służbowego – karta 302-305,

W związku ze świadczeniem przez powódkę pracy w Niemczech strona pozwana ad. 1 zwrócił się do ZUS o wydanie formularza A1 - zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej.

W formularzu w pkt. 3.1 wskazano oddelegowanie powódki jako pracownika najemnego.

Dowody:

- Kserokopia druku ZUS A1 z 21.08.2015 r. – karta 51-52.

Strona pozwana ad. 1 naliczyła i przelała na konto powódki następujące należności:

- za marzec 2014 r. – 2.909,70 zł w tym: 1.056,44 zł (wynagrodzenie netto), 1.768,37 zł (delegacja zagraniczna), 100,00 zł (zwrot za badania lekarskie),
- za kwiecień 2014 r. – 5.250,38 zł w tym: 1.552,65 zł (wynagrodzenie netto), 3.720,38 zł (delegacja zagraniczna),
- za maj 2014 r. – 1.901,21 zł w tym: 656,42 zł (wynagrodzenie netto), 1.254,49 zł (delegacja zagraniczna),
- za sierpień 2014 r. – 2.776,70 zł w tym: 1.032,35 zł (wynagrodzenie netto), 1.659,07 zł (delegacja zagraniczna), 100,00 zł (zwrot za badania lekarskie),
- za wrzesień 2014 r. – 4.813,44 zł w tym: 1.552,65 zł (wynagrodzenie netto), 3.283,44 zł (delegacja zagraniczna),

- za październik 2014 r. – 2.460,22 zł w tym: 730,72 zł (wynagrodzenie netto), 1.740,33 zł (delegacja zagraniczna),
- za lipiec 2015 r. – 1.480,74 zł w tym: 585,52 zł (wynagrodzenie netto), 807,22 zł (delegacja zagraniczna), 90,00 zł (zwrot za badania lekarskie),
- za sierpień 2015 r. – 5.020,11 zł w tym: 1.542,50 zł (wynagrodzenie netto), 3.500,11 zł (delegacja zagraniczna).

Dowody:

- Kserokopie list płac – karta 260-261, 483-488,

Z tytułu pracy w godz. nadliczbowych w okresie spornym, powódce przysługiwało wynagrodzenie wraz z dodatkami w wysokości 11.158,01 euro brutto.

Dowody:

- Kserokopia kart czasu pracy – karta 253-254, 262-264, 459-464,
- Opinie biegłego sądowego – karta 681-697, 736-764, 803-829.

Minimalne wynagrodzenie za pracę w N. dla branży opiekuńczej wynosiło w 2014/2015 r. – 9,00/9,40 euro/godz.

Minimalne wynagrodzenie za pracę w N. od 2015 r. 8,50 euro/godz.

Dowody:

- Pismo MS z 27.09.2016 r. wraz z załącznikami – karta 404-407,
- W. z przepisów (...) wraz z tłumaczeniem – karta 550-559.

Strona pozwana ad. 2 (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. jest komplementariuszem strony pozwanej ad. 1.

Pozwany ad. 3 jest komandytariuszem strony pozwanej ad. 1. Wartość sumy komandytowej wynosi 2.450,00 zł. Wartość wniesionego wkładu 2.450,00 zł.

Pozwany ad. 4 jest komandytariuszem strony pozwanej ad. 1. Wartość sumy komandytowej wynosi 2.450,00 zł. Wartość wniesionego wkładu 2.450,00 zł.

Dowody:

- Okoliczności bezsporne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 151 § 1 k.p., praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Praca w godzinach nadliczbowych jest dopuszczalna w razie: (1) konieczności prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii, (2) szczególnych potrzeby pracodawcy.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie, przepisy o czasie pracy uważa się za bezwzględnie obowiązujące. Mają one z jednej strony charakter gwarancyjny, polegający na tym, że bez względu na to, czy i w jaki sposób pracownik świadczy pracę - jeżeli pozostaje w dyspozycji pracodawcy - uważa się, że jest objęty czasem pracy, z drugiej zaś -

charakter ochronny, wyrażający się w ustawowym określeniu obowiązujących pracownika dopuszczalnych norm czasu pracy. Ze względu właśnie na ów ochronny charakter przepisów o normach czasu pracy stosowanie pracy w godzinach nadliczbowych podlega ścisłej reglamentacji.

Ścisłe określenie w Kodeksie pracy sytuacji, w których możliwa jest praca w godzinach nadliczbowych, oraz ustalenie granic czasowych tej pracy (art. 151 § 3 k.p.) oznacza, że nie można domniemywać dopuszczalności pracy w godzinach nadliczbowych, a każde żądanie zapłaty wynagrodzenia z tytułu takiej pracy powinno być rozważone z punktu widzenia warunków jej dopuszczalności przewidzianych w art. 151 k.p.

Pierwsza grupa przyczyn nie budzi wątpliwości, obejmując takie zdarzenia jak powódź, pożar, trzęsienie ziemi, katastrofy ekologiczne, drogowe, kolejowe lub lotnicze, a także wszelkiego rodzaju awarie maszyn i urządzeń.

Bardziej złożone jest określenie szczególnych potrzeb pracodawcy jako przesłanki dopuszczalności zlecenia pracy w godzinach nadliczbowych. Przez szczególne potrzeby pracodawcy należy rozumieć potrzeby specjalne, niecodzienne, odróżniające się od zwykłych potrzeb związanych z prowadzoną przez pracodawcę działalnością. Oznacza to, że praca w godzinach nadliczbowych może być bowiem zarządzona jedynie w sytuacjach wyjątkowych, wcześniej nieprzewidywanych.

W sprawach z zakresu prawa pracy z powództwa pracownika o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe obowiązuje ogólna reguła procesu, iż pracownik powinien udowodniać słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jednak modyfikacją, że nie wywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia ewidencji czasu pracy, powoduje dla niego niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy. Na potrzebę udowodnienia przez pracownika (powoda) wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych celem wykazania zasadności żądania zapłaty wynagrodzenia za tę pracę wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. uzasadnienie wyroku z 5 maja 1999 r., I PKN 665/98 oraz wyroku z 4 października 2000 r., I PKN 71/00 – publikacja na portalu orzeczeń SN).

Jednocześnie w uzasadnieniu wyroku z 5 lutego 2002 r. (I PKN 845/00 – publikacja na portalu orzeczeń SN) Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że na pracowniku spoczywa wprawdzie ciężar dowodu w zakresie wykazania wykonywania pracy ponad normy czasu pracy, ale siłą rzeczy może ten obowiązek wykonać przez powołanie dowodów ze swoich zeznań. W tezie wyroku Sądu Najwyższego z 14 maja 1999 r. (I PKN 62/99 – publikacja na portalu orzeczeń SN), wyrażono natomiast pogląd, że pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a k.p. nie prowadzi list obecności, list płac ani innej dokumentacji ewidencjonującej czas pracy pracownika i wypłacanego mu wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia. Tezę tego wyroku należy odczytywać w ten sposób, że pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia, w tym posiadające mniejszą moc dowodową niż dokumenty dotyczące czasu pracy, a więc na przykład dowody osobowe, z których prima facie (z wykorzystaniem domniemań faktycznych - art. 231 k.p.c.) może wynikać liczba przepracowanych godzin nadliczbowych.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie pozwoliło na ustalenie, że powódka wykonywała pracę w godzinach nadliczbowych. Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że w okresach spornych wykonywała ona swoje obowiązki w domu K. B., codziennie. Powódka była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatem w świetle art. 129 k.p. jej czas pracy nie mógł przekroczyć 8 godz. na dobę i przeciętnie 40 godz. w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy. Skoro więc pracowała przez 7 dni w tygodniu, to już sama ta okoliczność, logicznie rozumując, wskazywać może na faktyczne wykonywanie przez nią pracy ponad obowiązujące normy czasu pracy. Z. materiał dowodowy wykazał, że strona pozwana zawierając umowę o świadczenie usług z K. B., zobowiązała się do świadczenia na jego rzecz usługi polegające na stałej i kompleksowej opiece, obejmującej w szczególności wymienione w umowie czynności. Natomiast zakres tych czynności, w ocenie Sądu, nie był możliwy do wykonania przez powódkę w normalnym 8 godz. czasie pracy, przy uwzględnieniu 2 godz. przerwy. Nawet gdyby było to możliwe to pracując przez 7 dni w tygodniu, powódka i tak musiałaby pracować w ponadwymiarowym czasie pracy, który przypadłaby w soboty i niedziele.

Jednocześnie z jednoznacznych i zdecydowanych zeznań powódki wynika, że jej czas pracy każdego dnia rozpoczynał się po godz. 7:00, a kończył przed godz. 19:00. Codziennie sama przygotowała dla podopiecznego 5 posiłków: o 7:30 – śniadanie, o 9:30 – drugie śniadanie, o 12:00 – obiad, o 14:30 – podwieczorek, o 18:00 kolację. Czynności te musiały zajmować powódce określoną ilość czasu. Przygotowywanie posiłków wymagało również aby dwa razy w tygodniu robiła zakupy. Natomiast pomiędzy posiłkami sprzątała, prała, prasowała, ścieliła łóżko, podawała lekarstwa podopiecznemu, pomagała mu przy higienie osobistej, zajmowała się ogrodem, który miał powierzchnię około 700m² (podlewała rośliny, grabiła, kosiła trawę itp.), a więc wykonywała to wszystko do czego zobowiązała się strona pozwana w umowie z K. B.. W ciągu dnia miała natomiast 2 godziny czasu wolnego od 12:30 do 14:30. Spała w domu podopiecznego w osobnym pokoju wyposażonym w alarm, na wypadek, gdyby poczuł się on źle i trzeba byłoby mu pomóc. Powódka wypełniała codzienne kartę pracy, w której wskazywała czas swojej pracy. Karty były przekazywane K. C. po zakończeniu danego zlecenia. K. C. nie weryfikowała, czy zapisy w kartach są zgodne z rzeczywistością, a strona pozwana nie kwestionowała dokonanych w nich wpisów. W korespondencji e-mail powódka informowała K. C., że pracuje w godz. ponadwymiarowych, także w soboty, niedziele i święta. Niewątpliwie więc powódka wykonywała pracę ponad obowiązujące ją normy czasu pracy, z czego strona pozwana doskonale zdawała sobie sprawę. Natomiast za przepracowane nadgodziny, nie został jej udzielony ani czas wolny, ani nie otrzymała żadnego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu, niezasadny był zarzut, że powódka miała pracować w zadaniowym czasie pracy. Samo określenie przez strony w umowie zadaniowego czasu pracy nie jest wystarczające do zastosowania art. 140 k.p. W myśl tego przepisu, musi być to bowiem uzasadnione rodzajem pracy lub jej organizacją albo miejscem wykonywania. Tymczasem z ustaleń faktycznych przede wszystkim wynika, że powódka wykonywała określone czynności w ściśle określonych godzinach, wskazanych przez podopiecznego. Określenie rozpoczęcia, czy zakończenia czasu pracy powódki w żaden sposób nie było więc utrudnione, czy też niemożliwe. Każdy dzień pracy powódki rozpoczynał się od przygotowania śniadania, a kończył przygotowaniem kolacji. Jako naturalne potrzeby życiowe każdego człowieka są to czynności powtarzalne. Wprawdzie powódka wykonywała pracę w domu podopiecznego jednak wykonywane przez nią czynności były przewidywalne, możliwe do zweryfikowania i potwierdzenia np. przez podopiecznego. Poza przygotowywaniem w ciągu dnia 5 posiłków o stałych i regularnych porach, powódka sprzątała, prała, robiła zakupy, zajmowała się ogrodem. Należy również zwrócić uwagę, że w zadaniowym czasie pracy, choć pracownik nie dysponuje swobodą w określaniu zadań do wykonania to jednak ma swobodę w organizowaniu czasu pracy. Tym czasem powódka nie miała żadnej swobody w organizowaniu swojego czasu pracy. Posiłki, które miała przygotowywać dla podopiecznego miały z góry ustaloną porę i w tym zakresie, w żaden sposób nie mogła ustalić np. że obiad przygotowuje nie o 12:00 lecz o 15:00.

Niezależnie od powyższego, nawet zadaniowy czas pracy, nie upoważnia pracodawcę do wyznaczenia pracownikowi niezbędnych do wykonania zadań, które nie byłyby możliwe do wykonania w obowiązujący go czasie pracy. Tym czasem w przypadku powódki nałożone na nią zadania, zważywszy na przedmiot umowy jaki został określony pomiędzy stroną pozwaną, a K. B. (§ 1 ust. 1 umowy), kierując się doświadczeniem życiowym, nie były realne do wykonania w obowiązującym powódkę czasie pracy (art. 129 k.p.).

Nie zasadne jest również stanowisko, że pracując w E. powódka była w podróży służbowej. W ocenie Sądu, praca powódki miała bowiem charakter oddelegowania. Cechą charakterystyczną podróży służbowej jest to, że pracownik wykonuje zadania służbowe na polecenie pracodawcy poza miejscowością, w której siedzibę ma pracodawca lub poza stałym miejscem swojej pracy incydentalnie, sporadycznie. Tymczasem powódka nigdy nie wykonywała żadnej pracy w Polsce, jak miałyby to wynikać z umowy zawartej pomiędzy stronami, gdzie jako miejsce pracy został wskazany W.. Swoją pracę świadczyła tylko i wyłącznie w E. w Niemczech. Praca ta nie miała więc charakteru incydentalnego, nietypowego i krótkotrwałego zadania służbowego. Pracując w Niemczech powódka nie była więc w podróży służbowej lecz była pracownikiem oddelegowanym. Miejsce pracy wskazane w umowach było fikcyjne, nie mające żadnego przełożenia na realny zamiar stron w faktycznym ustaleniu miejsca pracy. Strony miały bowiem świadomość, że powódka będzie świadczyć pracę w Niemczech w E.. Wynika to chociażby z treści ogłoszeń internetowych zamieszczanych przez stronę pozwaną ad. 1. Natomiast zarówno zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 lipca 2003 r.

o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 360 ze zm. dalej zwaną ustawą) jak i art. 29 § 1 pkt 2 k.p., strony zobowiązane są do wskazania rzeczywistego miejsca pracy pracownika.

O przebywaniu w podróży służbowej nie świadczą również wypłacane powódce tzw. diety. Postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że powódka miała zapewnione w E. bezpłatne całodzienne wyżywienie. W takim przypadku, zgodnie z § 7 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.2013.167), nawet jeżeli byłaby w podróży służbowej to nie przysługiwałaby jej żadna dieta. W ocenie Sądu, świadczenie to tak naprawdę było częścią normalnego wynagrodzenia zasadniczego powódki, co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Również, zawarta pomiędzy stronami umowa, w ocenie Sądu, nie miała charakteru umowy o pracę tymczasową, lecz zwykłej umowy o pracę. Przede wszystkim, agencja pracy tymczasowej zatrudnia pracownika tymczasowego do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika. Wskazuje na to treści art. 1, jak i treści definicji pracy tymczasowej zawartej w art. 2 pkt 3 ustawy. Tym czasem postępowanie dowodne wykazało, że choć w umowie o pracę tymczasową jako pracodawca użytkownik została wskazana firma (...), to jednak w żadnym wypadku nie był to pracodawca użytkownik. Powódka nie świadczyła bowiem żadnej pracy na rzecz tego podmiotu. Z ustaleń faktycznych wynika, że nigdy w okresie zatrudnienia nie miała żadnego kontaktu z pracodawcą użytkownikiem, nigdy też nie wydawał on jej żadnych poleceń, ani w jakikolwiek sposób nie kierował i nie nadzorował jej pracy. Ustalenia te dopełniają zeznania powódki, z których jasno wynika, że wszystkie kwestie związane z pracą załatwiała tylko i wyłącznie ze strona pozwana, w szczególności z K. C.. Natomiast z wyjaśnień strony pozwanej wynika, że firma ta pośredniczyła tylko przy wyszukiwaniu osób starszych, z którymi strona pozwana zawierała następnie bezpośrednio umowy o świadczenie usług.

Również świadczenie przez powódkę opieki nad podopiecznym nie mieści się w definicji pracy tymczasowej zawartej w art. 2 pkt 3 ustawy. Nie była to bowiem żadna praca o charakterze sezonowym, okresowym czy doraźnym (lit. a w/w artykułu). Praca sezonowa oznacza pracę związaną z określoną porą roku, czyli sezonem. Praca doraźna odnosi się do nietypowych, niespodziewanych okoliczności. Natomiast praca okresowa oznacza pracę występującą lub trwającą co pewien czas, czyli o charakterze cyklicznym, rytmicznym, tymczasowym (A. S., ustawa o zatrudnieniu pracowników tymczasowych. K.). Tym czasem zgodnie z zawartą pomiędzy stroną pozwaną, a K. B. umową, usługa miała polegać na stałej i kompleksowej opiece nad podopiecznym. Jednocześnie została zawarta na czas nieokreślony. Nie zaszyły też żadne inne okoliczności o których mowa w art. 2 pkt 3 lit. b i c ustawy.

Poza tym materiał dowodowy nie wykazał, aby strona pozwana ad. 1 uzgodniła na piśmie z pracodawcą użytkownikiem jakiegokolwiek warunki zatrudnienia pracowników tymczasowych (art. 9 ustawy), o których zgodnie z art. 11 ustawy, miałyby zostać zawiadomiona również na piśmie powódka.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu, powódce przysługiwało wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, w których niewątpliwie pracowała. Dla ustalenia wysokości należnego z tego tytułu wynagrodzenia, Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego.

Ustalając wysokość świadczenia, Sąd oparł się o wariant biegłego wyliczony wg. kalendarza niemieckiego z uwzględnieniem w 2014 r. uzgodnionej pomiędzy stronami stawki wynagrodzenia zasadniczego 1.100,00 euro, a w 2015 r. w związku z ustaleniem w Niemczech godzinowej stawki minimalnej godzinowej stawki minimalnej w wysokości 8,50 euro. Do powódki jako pracownika oddelegowanego miała bowiem zastosowanie dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. UE. L. 1997.18.1. ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy, warunki zatrudnienia pracownika delegowanego nie mogą być mniej korzystne od warunków obowiązujących w państwie delegowanym w tym również zakresie stawki minimalnego wynagrodzenia (por. wyrok SN z 03.03.2011 r., II PK 208/10 – publ. portal orzeczeń SN).

Sąd nie podziela jednak stanowiska powódki, że powinna mieć wyliczone sporne świadczenie według stawki godzinowej wynoszącej w 2014 r. 9,00 euro, a w 2015 r. 9,40 euro. Przede wszystkim stawki płacy minimalnej w

Niemczech obowiązywały dopiero od 1 stycznia 2015 r. zatem nie mogły ich przepisy mieć zastosowanie w roku 2014. Nadto, powyższe stawki płacy minimalnej miały zastosowanie do branży opiekuńczej, czyli zakładów świadczących usługi opiekuńcze w trybie ambulatoryjnym lub stacjonarnym. Tym czasem ani strona pozwana ad. 1 nie jest żadnym zakładem opiekuńczym, ani też powódka nie jest wykwalifikowaną pielęgniarką. Powódka nie wykazała, aby czynności opieki nad podopiecznym były wykonywane w ramach zawodu pielęgniarki. Powódka nie świadczyła w E. żadnych usług pielęgniarskich, a jedynie opiekowała się starszą osobą. Podawanie stałych leków osobie starszej nie wymaga kwalifikacji pielęgniarki, których to kwalifikacji powódka nie miała. Żaden z przeprowadzonych w toku postępowania sądowego dowodów nie wykazał, aby powódka świadczyła prace jako wykwalifikowana pielęgniarka.

Jednakże należności wyliczone przez biegłego w stosunku do strony pozwanej ad 1 należało częściowo skorygować z uwagi na podniesiony przez stronę pozwaną ad. 1 zarzut przedawnienia. Okazał się on skuteczny tylko w przypadku wynagrodzenia za miesiące kwiecień i wrzesień 2014 r. Za kwiecień 2014 r. biegły wyliczył należne powódce wynagrodzenie za nadgodziny na kwotę 1.673,11 euro. Tym czasem powódka wystąpiła o zasądzenie spornego roszczenia 16 listopada 2016 r., przy czym domagała się zasądzenia kwoty 1.349,90 euro. Dopiero w dniu 28 października 2017 r. rozszerzyła żadaną kwotę. Nastąpiło to jednak po upływie trzyletniego okresu przedawnienia, który minął 11 kwietnia 2017 r.

Podobnie jest w przypadku miesiąca września 2014 r. Biegły wyliczył należne powódce wynagrodzenie na kwotę 1.348,59 euro. Tym czasem powódka wystąpiła o zasądzenie spornego roszczenia 16 listopada 2016 r., przy czym domagała się zasądzenia kwoty 1.190,16 euro. Dopiero w dniu 28 października 2017 r. rozszerzyła żadaną kwotę. Nastąpiło to jednak po upływie trzyletniego okresu przedawnienia, który minął 11 października 2017 r.

Natomiast w przypadku miesięcy marzec, maj i sierpień 2014 r., dochodzone kwoty nie uległy przedawnieniu, gdyż powódka początkowo wniosła o zasądzenie większych kwot, niż wyliczone przez biegłego.

W przypadku pozostałych miesięcy w stosunku do strony pozwanej ad 1, powódka zgłosiła swoje roszczenia łącznie z ich rozszerzeniem w kolejnych pismach przed upływem przedawnienia.

Uwzględniając powyższe, Sąd w pkt. I i II sentencji wyroku zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej ad 1 łączną kwotę 11.158,01 euro, w pozostałym zakresie oddalając powództwo wobec tej strony.

Sąd częściowo uwzględnił również żądanie powódki wobec strony pozwanej ad 2 tj. komplementariusza strony pozwanej ad 1 tj. (...) spółka z o.o. we W. uwzględniając roszczenie powódki na podstawie art. 31 par. 1 kodeksu spółek handlowych, z uwzględnieniem jednak podniesionego zarzutu przedawnienia przez pełnomocnika tej strony.

Zgodnie z art. 31 par. 1 ksh, który ma odpowiednie zastosowanie wobec spółki komandytowej, wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (subsydiarna odpowiedzialność wspólnika), z tym, że zgodnie z § 2 tego przepisu, przepis § 1 nie stanowi przeszkody do wniesienia powództwa przeciwko wspólnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna.

Artykuł 31 § 1 k.s.h. zatem nie stanowi przeszkody do wniesienia powództwa przeciw wspólnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31 § 2 k.s.h.). Następuje więc rozróżnienie egzekucji z majątku spółki oraz wniesienia do sądu powództwa przeciwko komandytariuszowi, który odpowiada subsydiarnie za zobowiązania spółki. Organ egzekucyjny nie może przed stwierdzeniem bezskuteczności egzekucji sięgać do majątku osobistego. Z powyższego rozstrzygnięcia wynika, że zasada odpowiedzialności subsydiarnej w spółce jawnej (odpowiednio spółce komandytowej) nie ma wymiaru absolutnego i możliwe jest równoczesne czy wcześniejsze - zanim egzekucja okaże się bezskuteczna - wniesienie powództwa przeciwko wspólnikowi. Powództwo bezpośrednie jest zatem możliwe, ale realizacja egzekucji jest wstrzymana do czasu rozstrzygnięcia, czy egzekucja z majątku spółki okazała się skuteczna, czy też bezskuteczna. Jeżeli okazała się skuteczna, wierzyciel nie będzie mógł zaspokoić się z majątku komandytariusza wobec solidarnej odpowiedzialności spółki i wspólników, przez co pozostali zostaliby zwolnieni z długu. Jeżeli jednak egzekucja okazałaby się bezskuteczna, wówczas wierzyciel korzystałby z okoliczności, że również wniosł powództwo do majątku osobistego na wypadek bezskuteczności egzekucji z majątku spółki. Ponadto atutem rozwiązania przyjętego

w art. 31 § 2 k.s.h. jest możliwość żądania zabezpieczenia powództwa. Przede wszystkim po to, aby wspólnik nie mógł rozporządzić swoim majątkiem.

Z powództwem przeciwko komandytariuszowi można wystąpić zarówno po wniesieniu powództwa przeciwko spółce (dług główny), jak i w tym samym czasie. Zgodnie z art. 778 (1) k.p.c. tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko spółce komandytowej sąd nadaje klauzulę wykonalności przeciwko wspólnikowi odpowiadającemu bez ograniczenia całym swoim majątkiem (ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki wynika dla nich z przepisów ustawy i dopiero z tego tytułu stają się dłużnikami; mamy tu do czynienia z jednym długiem, za którego zaspokojenie odpowiadają wspólnicy, a nie z jednym długiem z podwójnym przedmiotem odpowiedzialności - majątek spółki i majątki osobiste wspólników) (A. K., K. K.-P., *Odpowiedzialność...*, s. 10), jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.

W niniejszej sprawie powódka wniosła pozew przeciwko komplementariuszowi strony pozwanej ad 1 tj. spółce (...) spółka z o.o. we W. w dniu 28 października 2017 r. zatem uwzględniając zarzut przedawnienia roszczenia, wobec tej strony pozwanej roszczenie powódki zasadne było tytułem wynagrodzenia za miesiące od marca do września 2014 r. tj. w kwocie 6.316,34 euro.

Dlatego też Sąd w pkt II wyroku zasądził tę kwotę solidarnie od strony pozwanej ad 1 tj. (...) spółka z o.o. sp. kom. We W. i strony pozwanej ad 2 tj. (...) spółka z o.o. we W. kwotę 6.316,34 euro.

Sąd w całości oddalił roszczenie powódki wobec dwóch komandytariuszy strony pozwanej ad 1 tj. S. L. (1) i A. S. (1).

Zgodnie z art. 112. § 1 ksh, komandytariusz jest wolny od odpowiedzialności w granicach wartości wkładu wniesionego do spółki. Zatem jeżeli wielkość wkładu wniesionego do spółki jest równa lub wyższa od sumy komandytowej, ustaje osobista i bezpośrednia odpowiedzialność komandytariusza. Pozycja komandytariusza jest w tej sytuacji porównywalna z pozycją wspólnika spółki z o.o. W obu przypadkach wspólnicy są - z punktu widzenia cywilistycznego - wolni od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, natomiast - z punktu widzenia ekonomicznego - ponoszą oni odpowiedzialność pośrednią z majątku spółki (A. K., *Status prawny...*, s. 147; A. K., *Odpowiedzialność komandytariusza...*, s. 139).

W przypadku gdy komandytariusz jest całkowicie wolny od odpowiedzialności w związku z wniesieniem do spółki wkładu równego sumie komandytowej lub wyższego od niej, powództwo skierowane przeciw niemu powinno być oddalone jako bezzasadne. Pogląd ten zaaprobował bez zastrzeżeń Sąd Najwyższy w wyroku z 12 marca 2008 r., I CSK 447/2007 (*LexPolonica nr 2133181*), stwierdzając, że art. 112 § 1 k.s.h. jest podstawą uwolnienia komandytariusza od odpowiedzialności przewidzianej w art. 111 k.s.h., jeśli wartość wkładu wniesionego przez tegoż do spółki jest równa wysokości sumy komandytowej lub wyższa. Nie ma przy tym znaczenia, w jakim momencie wkład został wniesiony lub uzupełniony, byleby to nastąpiło przed zamknięciem rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.).

Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie kwota wkładu każdego z komandytariuszy jest równa sumie komandytowej obaj komandytariusze strony pozwanej ad 1 nie odpowiadają wobec osób trzecich za zobowiązania spółki.

Dlatego też Sąd w całości oddalił roszczenie powódki wobec tych dwóch pozwanych.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie, Sąd orzekł w oparciu o art. 359 § k.c. w zw. z art. 300 k.p. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe jest wymagalne z końcem okresu rozliczeniowego z terminem płatności wynagrodzenia. Zgodnie z art. 85 § 2 k.p. wynagrodzenie płatne jest raz w miesiącu z dołu, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Z powyższych względów Sąd uwzględnił roszczenie o odsetki zgodnie z żądaniem od 11 dnia następnego liczonego od dnia terminu wypłaty.

Stan faktyczny w sprawie, Sąd ustalił zarówno w oparciu o osobowe źródła dowodowe, jak i dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, w szczególności kserokopii akt osobowych

powódki, kart pracy, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodne, opinie sporządzone w toku niniejszego postępowania przez biegłego sądowego. Opinia biegłego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przynajmniej kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie są rzetelne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia. Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłego stanowiska. Wydane opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające okoliczności sprawy oraz wniesione przez powódkę zastrzeżenia. Biegli sądowi są natomiast obowiązani orzekać zgodnie z wiedzą, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Sporządzonym przez biegłych opiniom, nie można odmówić rzetelności i fachowości.

Sąd nie podzielił natomiast zastrzeżeń powódki, gdyż w dużej mierze odnosiły się do wariantów wyliczenia wynagrodzenia, które w końcowym rozrachunku nie zostały uwzględnione przez Sąd. Nie zasadny jest też jej zarzut, jakoby w jej przypadku stawka minimalna winna zostać określona na poziomie wynikającym z rozporządzenia w sprawie obligatoryjnych warunków pracy dla branży usług pielęgniarstwa. Rozporządzenia to dotyczy bowiem przedsiębiorstw świadczących usługi pielęgnacyjne, a więc takich które świadczą przede wszystkim usługi ambulatoryjne, częściowo stacjonarne lub stacjonarne w zakresie opieki lub ambulatoryjnej usługi pielęgnacyjnej dla osób wymagających opieki. Za takowe przedsiębiorstwo trudno natomiast uznać stronę pozwaną, jako agencję pracy tymczasowej. Poza tym powódka nie pracowała jako wykwalifikowana pielęgniarka, gdyż nie miała ku temu żadnych uprawnień, lecz jako opiekunka osoby starszej. Do powódki mogą więc mieć zastosowanie stawka minimalna określona w niemieckiej ustawie o płacy minimalnej.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu.

Oceny zeznań świadków oraz stron Sąd dokonał w kontekście całego materiału dowodowego. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, które spójnie korespondowały ze sobą oraz z wiarygodnymi dowodami z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania powódki, która w sposób szczery i otwarty przedstawiła okoliczności związane z jej zatrudnieniem oraz pracą w Niemczech. Korespondowały one z zeznaniami innych świadków oraz dowodami z dokumentów.

Zeznania pozwanego okazały się wiarygodne w zakresie w jakim korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie.

Orzeczenie w pkt VII wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 203 § 1 kpc, zgodnie z którym pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia -

aż do wydania wyroku. Zgodnie z w/w art. 203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Mając na uwadze, iż nie zachodzą przesłanki wymienione w w/w art. 203 § 4 kpc, a zgoda strony pozwanej w niniejszej sprawie nie była wymagana, wobec faktu, że powódka cofnęła powództwo przed rozpoczęciem się pierwszej rozprawy, Sąd orzekł jak w pkt VII wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie VIII sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 100 zd. drugie k.p.c. Strona pozwana ad. 1 przegrała proces w przeważającej części. Dlatego w ocenie Sądu zasadne było obciążenie jej kosztami poniesionym przez powódkę w całości. Powódka prowadziła proces osobiście. Dlatego w oparciu o art. 98 § 2 k.p.c. Sąd uwzględnił wniosek powódki o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów przejazdu do Sądu, zgodnie z jej żądaniem, w łącznej kwocie 337,15 zł. Natomiast pozostałe wskazywane przez powódkę koszty za odbitki ksero, wywołanie zdjęć czy znaczki pocztowe, w w/w przepisu nie stanowiły kosztów procesu, w związku z czym, nie mogła nimi być obciążona strona pozwana.

Orzeczenie wobec strony pozwanej ad 2 i powódki w zakresie kosztów znajduje uzasadnienie w treści art. 102 kpc. Strona pozwana ad 2 ponosiła wprawdzie odpowiedzialności w całości, lecz w toku postępowania podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, co stało się podstawą do oddalenia powództwa w 60%.

Dlatego też Sąd nie obciążył powódki kosztami postępowania wobec tej strony pozwanej, a tej strony pozwanej wobec powódki i zniósł wzajemnie koszty wobec tych dwóch stron.

Orzeczenie o kosztach w punktach X - XI sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 kpc. Zgodnie z art. 98 kpc, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W myśl art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez strony pozwane ad. 3 i ad. 4, które wygrały proces, były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ich reprezentujących, które zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców pranych obowiązującym w dniu wniesienia powództwa, wynosiło po 2.700 zł. r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

Wytaczając powództwo przeciwko pozostałym pozwanym, powódka równocześnie rozszerzyła żądanie pozwu, którego górna granica wps wyniosła 58.893,00 złote.

Sąd uwzględnił koszty zastępstwa procesowego po 1/2 dla każdego z pozwanych gdyż byli oni reprezentowani przez tego samego pełnomocnika, który podnosił te same argumenty.

W ocenie Sądu, nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek powódki o nieobciążanie jej kosztami procesu poniesionymi przez strony do pozwanej w toku procesu. Należy wskazać, że powódka pomimo, iż nie jest z wykształcenia prawnikiem, to posiada ponadprzeciętną, w stosunku do osoby nie posiadającej wykształcenia prawniczego, orientację prawną i doskonale orientuje się w przepisach prawa. Składa liczne i obszerne pisma, w których powołuje się nie tylko na szerokie orzecznictwo sądów polskich, ale także sądów zagranicznych. Powódka doskonale wie z kim zawarła umowę o pracę i kto był jej pracodawcą. Trudno więc uznać, aby wytaczając powództwo przeciwko pozostałym pozwanym, mogła być subiektywnie przekonana o zasadności takiego postępowania. Do pozywając w toku procesu

pozostałe strony, musiała więc liczyć się z tym, że w tym zakresie może przegrać proces. Jednak pomimo tego podjęła ryzyko procesowe. Odstąpienia od obciążania powódki kosztami procesu w tym zakresie nie uzasadnia także jej stan majątkowy. Należy wskazać, że niniejszym wyrokiem zostało zasądzona na jej rzecz kwota 11.158,01 euro. Po uprawomocnieniu się wyroku powódka, będzie więc miała wystarczające środki na pokrycie kosztów poniesionych przez strony pozwane ad. 3 i ad. 4, które zostały wywołane poprzez jej działania w toku procesu.

W punkcie XII sentencji wyroku, nie uiszczonymi kosztami sądowymi, od których powódka była zwolniona z mocy ustawy, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną ad. 1, jako przegrywającą sprawę. Obejmowały zwrot kosztów dojazdu świadka (50,00 zł), wynagrodzenie biegłych (3.453,14 zł) oraz 5% opłaty od pozwu, w części w jakiej strona pozwana ad. 1 przegrała proces w przeliczeniu na polskie złote (2.403,27 zł).

W punkcie XIII sentencji wyroku pozostałymi kosztami sądowymi w postaci pozostałej części opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt XIV sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Strony miały ustalone wynagrodzenie na kwotę 1.150,00 euro.